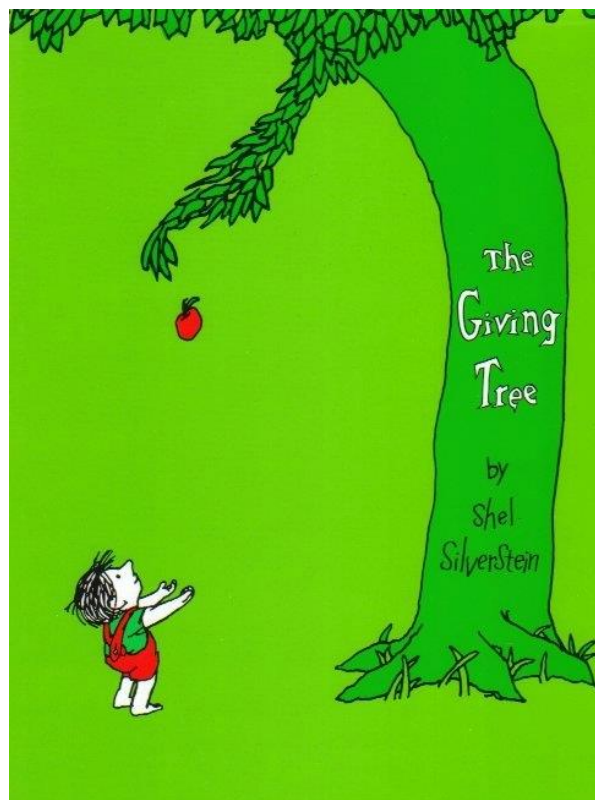

O stromu, který dával (Shel Silverstein)

Byla jednou jedna jabloň...
a ta milovala malého chlapce.
Každého dne chodíval chlapec za jabloní
a sbíral její listy
a splétal z nich věnečky
a hrál si na lesního krále.
Šplhal po jejím kmeni
a houpal se ve větvích
a jedl jablka.
A hráli si spolu
na schovávanou.
A když byl unaven,
spával v jejím stínu.
Chlapec jabloň velmi miloval.
A jabloň byla šťastná.
Ale čas utíkal.

A chlapec rostl jako z vody.

A jabloň zůstávala často sama.

Jednoho dne přišel chlapec za jabloní a řekla: „Pojď, Chlapče, pojď a vyšplhej do mé koruny a houpej se v mých větvích, jez má jablka, hrej si v mém stínu a buď šťastný.“

„Už jsem velký na to, abych si hrál,“ řekl chlapec. „Chtěl bych peníze. Můžeš mi nějaké dát?“

„Je mi líto,“ řekla jabloň, „ale já nemám peníze. Mám jen listy a jablka. Vezmi si má jablka, Chlapče, a prodej je ve městě. Potom budeš mít peníze a budeš šťastný.“

A tak chlapec vylezl na strom, natrhal jablka a odnesl si je pryč. A jabloň byla šťastná.

Avšak chlapec se dlouho nevracel... a jabloň byla smutná. Až jednoho dne se chlapec vrátil. Jabloň zašuměla radostí a řekla: „Pojď, Chlapče, vyšplhej do mé koruny, houpej se v mých větvích a buď šťastný.“

„Nemám čas lézt po stromech,“ řekl chlapec. „Chci dům, aby mi bylo teplo,“ řekl.

„Chci ženu a děti, a proto potřebuji dům. Můžeš mi dát dům?“ „Nemám žádný dům,“ řekla jabloň. „Mým domem je les, ale můžeš ořezat mé větve a postavit z nich dům. Potom budeš šťastný.“

A tak chlapec ořezal větve jabloně a odnesl je pryč, aby postavil dům.

A jabloň byla šťastná.

Avšak chlapec se dlouho nevracel. A když se konečně vrátil, jabloň nemohla samým štěstím ani promluvit.

„Pojď, Chlapče,“ šeptala, „pojď a hrej si.“

„Jsem příliš starý a smutný na to, abych si hrál,“ řekl chlapec.

„Chci loďku, která mě odnese daleko odtud. Můžeš mi dát loď? “

„Vezmi si můj kmen a postav z něj loď,“ řekla jabloň. „Potom můžeš odplout...a být šťastný.“

A tak chlapec porazil její kmen, udělal loďku a odplul.

A jabloň byla šťastná, i když ne tak docela.

A po dlouhé době přišel chlapec znovu.

„Je mi líto, Chlapče,“ řekla jabloň, „ale nemám už nic, co bych ti mohla dát... Už nemám žádná jablíčka.“

„Mé zuby jsou příliš slabé na jablka,“ řekl chlapec.

„Už nemám žádné větve,“ řekla jabloň. „Nemůžeš si v nich hrát...“

„Jsem příliš starý na to, abych si hrál,“ řekl chlapec.

„Už nemám ani svůj kmen,“ řekla jabloň. „Nemůžeš vyšplhat ...“

„Jsem příliš unavený na to, abych šplhal,“ řekl chlapec.

„Mrzí mě to,“ vzdychla jabloň. „Kéž bych ti mohla něco dát...ale už nemám nic. Jsem jenom starý pařez. Je mi to moc líto...“

„Už toho mnoho nepotřebuji,“ řekl chlapec, „snad jen sednout si a odpočívat. Jsem velmi unaven.“

„Víš,“ řekla jabloň a co nejvíce se narovнала, „víš, starý pařez je dobrý k sezení a odpočinku. Pojd', Chlapče, sedni si. Sedni si a odpočívej.“

A tak si chlapec sedl a odpočíval.

A jabloň byla šťastná.

(Silverstein, 1999)